

Čís. 5715.

Zločin křivého obvinění (§ 209 tr. zák. čes.), spáchaný vinníkem bydlícím na Slovensku nebo na Podkarpatské Rusi, podáním adresovaným úřadu v zemi české nebo moravskoslezské, je spáchán v tuzemsku a nelze se proto dovolávat ustanovení § 12 tr. zák. slov.

(Rozh. ze dne 13. října 1936, Zm IV 469/36.)

Nejvyšší soud, přezkoumaj trestní věc proti R. L., obžalovanému pro zločin podle § 209 tr. zák. č. 117/1852 ř. z., zmateční stížnost obžalovaného zčásti odmítl, zčásti zamítl.

Z d ů v o d ů:

Z důvodu zmatečnosti podle § 385, č. 1 b) tr. ř. uplatněná zmateční stížnost namítá, že věc byla projednána podle zákona platného v historických zemích, ačkoliv čin byl spáchán na území platnosti slovenského práva, podle kterého byl by čin obžalovanému za vinu kladený jen na návrh stíhaným přečinem podle § 229 tr. z. slov. Je nerozhodné, že čin byl dokončen v Praze, a i v tom případě podle § 12 tr. z. slov. má se použítí mírnějšího ustanovení zákona slovenského.

Zmateční stížnost není důvodná. Inkriminované podání bylo adresované a doručené ministerstvu spravedlnosti v Praze, takže místem spáchání činu byla Praha. Podle místa spáchání činu byl sice příslušný ku projednání této věci trestní soud v Praze, ale na základě delegace projednával ji krajský soud v Chustu.

Nejde o čin spáchaný v cizozemsku, ale o čin spáchaný v tuzemsku (čl. I, čís. 5 a čl. II, čís. 3 zák. čís. 1/1920 Sb. z. a n.) a proto se zmateční stížnost mylně dovolává ustanovení § 12 tr. z. slov. Podle § 16, odst. 5 tr. ř. (ve znění čl. II, č. 3 zák. čís. 1/1920 Sb. z. a n.) v takovém případě třeba užití ustanovení trestního řádu platného u soudu, u něhož se koná řízení, ale čin sám se musí posuzovat podle trestních zákonů, platných na místě spáchaného činu.

Čís. 5716.

S hlediska § 401 tr. zák. stačí použití listiny i k důkazu mimo soud.

Navrhl-li zvolený obhájce obžalovaného, který před přelíčením neodporoval návrhu žalobcovu, aby bylo jednáno v nepřítomnosti obžalovaného, po provedení hlavního přelíčení, aby bylo hlavní přelíčení odročeno, nelze to považovat za projev nesouhlasu s provedením hlavního přelíčení v nepřítomnosti obžalovaného.

(Rozh. ze dne 13. října 1936, Zm IV 545/36.)